

**Uchwała Nr XXIX/721/2000
Rady Miasta Szczecina
z dnia 16 października 2000 r.**

w sprawie kierunków wdrożenia Systemu Zbiorowego Bezpieczeństwa Miasta Szczecina.

Na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 15 i 16 w związku z art. 92 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. Nr 91, poz. 578; Nr 155, poz. 1014; z 2000 r. Nr 12, poz. 136)

**Rada Miasta Szczecina
uchwala, co następuje:**

§ 1.

Kierując się odpowiedzialnością przed mieszkańcami Szczecina za stan bezpieczeństwa publicznego w mieście przyjmuje się kierunki wdrażania Systemu Zbiorowego Bezpieczeństwa Miasta Szczecina, stanowiącego załącznik nr 1 do niniejszej uchwały oraz Program "Bezpieczne Osiedle", stanowiący załącznik nr 2 do niniejszej uchwały.

§ 2.

Wykonanie uchwały powierza się Zarządowi Miasta Szczecina.

§ 3.

1. Realizację programu poddaje się monitoringowi Komisji ds. Bezpieczeństwa Publicznego i Samorządności, polegającemu na uzyskiwaniu przez nią kwartalnych sprawozdań z wykonania programu i corocznego przedkładania informacji na sesjach Rady Miasta.
2. W przypadku pozytywnej oceny Rady Miasta Programem "Bezpieczne Osiedle" obejmowane będą kolejne osiedla.

§ 4.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.
Przewodniczący Rady Miasta Szczecina
Dominik Górski

**Załącznik Nr 1 do Uchwały Nr XXIX/721/2000
Rady Miasta Szczecina
z dnia 16 października 2000 roku**

**PROGRAM
SYSTEM ZBIOROWEGO BEZPIECZEŃSTWA
MIASTA SZCZECINA
PERSPEKTYWY I PLAN ROZWOJU SYSTEMU NA LATA 2000 - 2005**

I. Wstęp

Miasto Szczecin od kilku lat podejmowało działania na rzecz poprawy stanu bezpieczeństwa na swoim terenie. W związku z upływem czasu oraz stale zmieniającymi się przepisami wystąpiła konieczność aktualizacji koncepcji Systemu Zbiorowego Bezpieczeństwa Miasta Szczecina opracowanej dla Gminy Szczecin w 1997 roku.

II. Nowa definicja Systemu Zbiorowego Bezpieczeństwa.

Koncepcja Systemu Zbiorowego Bezpieczeństwa w roku 1997 definiowała go jako przedsięwzięcie organizacyjno-techniczne mające umożliwić pełną integrację służb, instytucji i osób, dla działań związanych z szeroko pojętym bezpieczeństwem Miasta. Definicja ta wymagała modyfikacji i dzisiaj przez System Zbiorowego Bezpieczeństwa Miasta Szczecina należy rozumieć jeden spójny system rozwiązań organizacyjno-technicznych, który pozwoli sprawnie zarządzać miastem zarówno w czasie jego codziennego, normalnego funkcjonowania, jak i w czasie kryzysu, a wymiernym efektem działania systemu dla mieszkańców Miasta Szczecina winno być stale zwiększanie poczucia bezpieczeństwa i zapobieganie występowaniu sytuacji kryzysowych i sprawne likwidowanie ich następstw.

III. Cel Systemu Zbiorowego Bezpieczeństwa.

Podstawowym celem funkcjonowania Systemu Zbiorowego Bezpieczeństwa jest podniesienie stanu bezpieczeństwa miasta i jego mieszkańców. Osiągnąć to można poprzez budowę zintegrowanego systemu zarządzania bezpieczeństwem na poziomie lokalnym. Celami dodatkowymi, jakimi służyć ma system jest minimalizowanie strat w przypadkach wystąpienia zdarzeń oraz efektywniejsze wykorzystanie

ludzi i sprzętu. System Zbiorowego Bezpieczeństwa tworzony jest jako wielopłaszczyznowa integracja służb i podmiotów Miasta odpowiedzialnych za szeroko rozumiane bezpieczeństwo. Polega to na:

1. integracji planowania,
2. integracji informacji,
3. integracji powiadamiania,
4. integracji łączności,
5. integracji służb ratowniczych,
6. integracji działań prewencyjnych,
7. integracji działań informacyjnych w zakresie bezpieczeństwa,
8. integracji działań wobec instytucji państwowych,
9. integracji i koordynacji działań ratowniczych,
10. integracji i koordynacji przedsięwzięć inwestycyjnych.

IV. Zakres przedmiotowy Systemu Zbiorowego Bezpieczeństwa obejmuje:

1. Zapobieganie wystąpieniu niebezpiecznych zdarzeń (prewencja, profilaktyka)
2. Przygotowanie do likwidacji skutków niebezpiecznych zdarzeń oraz informowanie o ich wystąpieniu.
3. Ratownictwo, czyli działanie w kryzysie.
4. Usuwanie skutków niebezpiecznych zdarzeń – przywracanie do stanu pierwotnego.

V. Zakres podmiotowy Systemu Zbiorowego Bezpieczeństwa obejmuje:

1. Mieszkańców miasta i osoby przebywające w mieście czasowo.
2. Radę i Zarząd Miasta oraz Urząd Miejski. Na poziomie Urzędu Miejskiego System tworzą:
 - a. Wydział Inżyniera Miasta, który odpowiada za sprawy związane z normalnym funkcjonowaniem miasta, w strukturze wydziału działa Miejskie Centrum Powiadamiania, które pełni całodobowe dyżury i odpowiada za prawidłowe funkcjonowanie miasta, a w okresie kryzysu pełni funkcję pomocniczą dla Miejskiego Centrum Zarządzania Kryzysowego,
 - b. Wydział Bezpieczeństwa Publicznego (po zmianie regulaminu organizacyjnego Wydział Zarządzania Kryzysowego, Ochrony Ludności i Spraw Obronnych), który przejmuje odpowiedzialność za bezpieczeństwo miasta i jego mieszkańców w okresie kryzysu.
W strukturze Wydziału działa Miejskie Centrum Zarządzania Kryzysowego, które rozpoczyna swoje działanie w chwili zaistnienia w mieście zdarzenia o charakterze kryzysowym. W Centrum pod przewodnictwem Prezydenta działa Zespół Reagowania Kryzysowego.
 - c. Straż Miejska, która odpowiada za sprawy związane z normalnym funkcjonowaniem miasta, a w okresie wystąpienia kryzysu staje się, podobnie jak Miejskie Centrum Powiadamiania, służbą pomocniczą dla Miejskiego Centrum Zarządzania Kryzysowego.
3. Profesjonalne i ochotnicze służby ratownicze, pogotowia medyczne i techniczne tj. Policja, Straż Pożarna, Pogotowie Ratunkowe, Pogotowie Gazownicze, Pogotowie Energetyczne, itp.
4. Zakłady przemysłowe, które używają w swej działalności określonych substancji i technologii, użytkowanie których może doprowadzić do występowania niebezpiecznych zdarzeń.
5. Organizacje, związki i inicjatywy obywatelskie.
6. Firmy komercyjne.
7. Media.

VI. Zadania.

1. Zdobywanie i upowszechnianie wiedzy w społeczności lokalnej odnośnie możliwych, potencjalnych zagrożeń i sposobów właściwej reakcji na wystąpienie zagrożenia.
2. Stworzenie planów i algorytmów działań (tzw. reakcja na zagrożenie).
3. Wprowadzanie i testowanie przyjętych algorytmów.
4. Koordynacja istniejących i tworzonych planów (np. zakładów przemysłowych) w ramach ogólnomiejskiego planu ochrony przed zagrożeniami.
5. Stworzenie i funkcjonowanie Zintegrowanego Stanowiska Dyspozytorskiego (przekształconego z Miejskiego Centrum Powiadamiania – jako kolejny etap rozwoju).
6. Zaangażowanie w tworzenie i funkcjonowanie Systemu Zbiorowego Bezpieczeństwa możliwie szerokiego spektrum instytucji i organizacji obywatelskich.

VII. Elementy Systemu Zbiorowego Bezpieczeństwa Miasta Szczecina:

1. Miejska Sieć Łączności – w zakresie integracji łączności bezprzewodowej,
2. Miejska Sieć Komputerowa – w zakresie integracji informacji oraz łączności przewodowej,
3. Mapa Cyfrowa Miasta Szczecina – w zakresie integracji informacji,
4. Miejskie Centrum Powiadamiania (Zintegrowane Stanowisko Dyspozytorskie) – w zakresie integracji powiadamiania,
5. System Zarządzania Ruchem w Mieście “Mieszko” – w zakresie integracji i koordynacji przedsięwzięć inwestycyjnych,
6. Miejskie Centrum Zarządzania Kryzysowego – w zakresie służb ratowniczych.
7. Program Bezpieczne Miasto i Bezpieczne Osiedle – głównie w zakresie prewencji i profilaktyki.
8. Miejski Program Profilaktyki Patologii Społecznej i Rozwiązywania Problemów Społecznych.
9. Program Partnerstwa Lokalnego.
10. Gminny Program Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych

Załącznik Nr 2 do Uchwały Nr XXIX/721/2000
Rady Miasta Szczecina
z dnia 16 października 2000 r.

PROGRAM “BEZPIECZNE OSIEDLE”

I. Założenia programu

1. Jest to program stałego, partnerskiego współdziałania wielu podmiotów (organów państwowych, samorządowych, społeczności lokalnej, organizacji społecznych, lokalnego biznesu i służb miejskich) charakteryzujący się poszukiwaniem i wdrażaniem skutecznych form i metod prewencyjnych w kierunku poprawy stanu bezpieczeństwa na osiedlu w sposób odczuwalny dla jego mieszkańców. Stanowi to misję tego programu.
2. Poprawa bezpieczeństwa mieszkańców osiedla jest wiarygodnym wskaźnikiem stanu bezpieczeństwa.
3. Wzrost liczby ciężkich przestępstw jest wynikiem tolerancji dla niewłaściwego lub nagannego zachowania, drobnych wykroczeń, występków i przestępstw o tzw. mniejszym ciężarze gatunkowym.

4. Długotrwałe działania prewencyjne i wychowawcze stanowią metodę usuwania przyczyn zagrożeń.
5. Zaufanie mieszkańców do programu – podstawowy warunek jego powodzenia – będzie w pierwszej kolejności determinowane skutecznością realizacji najprostszych działań np. gotowością niesienia pomocy, szybką reakcją na wezwanie itp.
6. Niezbędne jest zapewnienie profesjonalnej infrastruktury informacyjnej oraz tzw. “obsługi medialnej”.
7. Finansowanie programu następuje z dostępnych środków budżetowych miasta : (WBP, WESiT, WI, WZiOS i innych) oraz z funduszy organizacji pozarządowych i innych funduszy celowych przeznaczonych na profilaktykę.

II. Cele programu

1. Głównym celem programu jest poprawa stanu bezpieczeństwa w zakresie:
 - skutecznego zwalczania przestępczości i ścigania sprawców przestępstw i wykroczeń,
 - zapobiegania powstawaniu zagrożeń przestępczością i patologiami społecznymi oraz likwidacja skutków tych zagrożeń,
 - utrzymania porządku na osiedlu i zapewnienia przestrzegania norm prawnych,
 - poprawy bezpieczeństwa pieszych, a także bezpieczeństwa w ruchu drogowym,
 - usprawnienia reakcji na zagrożenia klęskami żywiołowymi (np. pożar, katastrofa budowlana, zatrucie środkami toksycznymi itp.),
2. Innym celem powyższego programu jest:
 - pozyskanie współpracowników do realizacji programu,
 - uzyskanie akceptacji i poparcia społecznego dla prowadzonych działań,
 - stworzenie sprawnego systemu przepływu informacji pomiędzy organami wykonawczymi programu i mieszkańcami osiedla.

Osiągnięcie powyższych celów będzie możliwe poprzez:

- prowadzenie stałej analizy zagrożeń przestępczością i patologiami społecznymi i na tej podstawie planowanie przedsięwzięć zmierzających do ich ograniczenia,
- współpracę międzyinstytucjonalną podmiotów rządowych i pozarządowych z mieszkańcami osiedla,
- prowadzenie badań środowiskowych, wskazujących na potrzebę i zasadność podjęcia działań zapobiegawczych oraz opracowanie na ich podstawie szczegółowych charakterystyk zdarzeń, zjawisk i czynników, które je warunkują,
- oddziaływanie na lokalne, osiedlowe organizacje, lokalny biznes oraz społeczność mieszkańców w celu włączenia ich do aktywnego uczestnictwa w poprawę bezpieczeństwa i porządku na osiedlu,
- propagowanie wśród społeczności osiedlowej określonych form zachowania się w sytuacjach zagrożenia,

- popularyzacja programu i pozyskiwanie jego sympatyków do współpracy.

III. Kierunki działania

Wszelkie działania będą ukierunkowane głównie na:

1. Redukcję liczby przestępstw i wykroczeń poprzez stosowanie tzw. “prewencji fizycznej”, polegającej m.in. na:
 - inspirowaniu fizycznej i technicznej ochrony obiektów mieszkalnych i użytkowych oraz usługowych poprzez propagowanie technik zabezpieczania i wprowadzenie metod znakowania przedmiotów wartościowych,
 - odpowiedniej korekcie rozwiązań komunikacyjnych (drogi główne, osiedlowe, dojazdowe),
 - tworzeniu bezpiecznych przejść dla pieszych, bezpiecznych przystanków oraz bezpiecznych parkingów,
 - szeroko rozumianym poradnictwie w zakresie stosowania środków zabezpieczających oraz wiedzy wiktymologicznej,
 - mobilizowaniu i uaktywnianiu społeczności osiedlowej do współpracy z organami ścigania oraz do podejmowania bezpośrednich działań ochronnych,
2. Stosowanie “prewencji społecznej” jako szeroko rozumiana edukacja mieszkańców osiedla, poradnictwo oraz pomoc społeczna w określonym zakresie. Obejmowałyby ona min.:
 - ochronę ofiar przestępstw,
 - sprawy rodziny i dziecka krzywdzonego (przeciwdziałanie stosowania przemocy w rodzinie),
 - organizowanie opieki dla osób starszych i niepełnosprawnych,
 - poradnictwo zawodowe dla zagrożonych grup (np. doręczyciele pocztowi, kasjerzy, nauczyciele etc.)
 - zapobieganie patologiom społecznym,
 - podejmowanie wszelkich działań mających na celu zagospodarowanie czasu wolnego dzieci, młodzieży (np. zajęcia w szkołach w wolne dni, tworzenie świetlic środowiskowych),
 - wszelka działalność propagandowo–edukacyjna w zakresie:
 - przestępczości, demoralizacji i patologii społecznej,
 - zabezpieczenia przeciwpożarowego,
 - zagrożeń katastrofami,
 - współpracę z lokalnymi autorytetami na rzecz kształtowania świadomości prawnej wśród mieszkańców osiedla,
 - współpracę z fundacją “Razem bezpieczniej”,
 - budowanie systemu pomocy sąsiedzkiej.

IV. Partnerzy do współpracy przy realizacji programu “Bezpieczne osiedle”:

- Urząd Miejski,
- Rada Osiedla,
- fundacje i stowarzyszenia na rzecz bezpieczeństwa,

- Policja, Straż Pożarna, Straż Miejska oraz inne służby,
- Kuratorium Oświaty,
- organizacje samopomocowe (poradnie, kluby itp.),
- pełnomocnicy Wojewody ds. uzależnień,
- przedstawiciele i duchowni różnych wyznań,
- środki masowego przekazu,
- Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie,
- przedstawiciele lokalnego biznesu,
- towarzystwa ubezpieczeniowe,
- spółdzielnie mieszkaniowe,
- mieszkańcy.

V. Zadania (ogólne)

1. Promocja programu w środkach masowego przekazu.
2. Organizowanie spotkań ze społecznością lokalną osiedla.
3. Prowadzenie edukacji społecznej.
4. Kształtowanie bezpiecznych zachowań i pozytywnych postaw wobec bezpieczeństwa.
5. Prowadzenie poradnictwa wiktymologicznego.
6. Aktywowanie mieszkańców do ochrony mienia prywatnego i osiedlowego oraz do patrolowania miejsc szczególnie zagrożonych.
7. Informowanie o skali zagrożenia przestępczością i patologiami.
8. Inicjowanie przedsięwzięć technicznych i organizacyjnych w zakresie zabezpieczenia mienia (ogrodzenie, oświetlenie, monitoring, ochrona przez firmę ochrony osób i mienia).
9. Kolportaż materiałów profilaktycznych i informacyjnych.
10. Systematyczny monitoring projektu.

VI. Formy

1. Warsztaty szkoleniowe dla realizatorów poszczególnych zadań.
2. Prowadzenie szkoleń dla mieszkańców osiedla w grupach wiekowych i problemowych (dzieci, młodzież, dorośli).
3. Propagowanie wydawnictw popularyzujących bezpieczeństwo (broszury, ulotki, poradniki).
4. Projekcje filmów profilaktycznych.
5. Widoczne oznakowanie osiedla (bloki, parkingi, garaże) pod kątem prowadzonego programu.
6. Tworzenie grup "sąsiedzkiego czuwania".
7. Przeprowadzenie akcji popularyzującej techniczne, osobowe i elektroniczne środki zabezpieczenia osiedla.
8. Wprowadzanie wszelkich środków poprawiających bezpieczeństwo w ruchu drogowym (progi zwalniające, oświetlenie, widoczne przejścia dla pieszych, barierki, parkingi itp.).
9. Tworzenie punktów pomocy rodzinie i dzieciom krzywdzonym.
10. Tworzenie punktów przyjęć mieszkańców przez dzielnicowego.
11. Otwarcie szkół i placówek opiekuńczo-wychowawczych dla dzieci w czasie wolnym od zajęć lekcyjnych.
12. Zamontowanie słupków zgłoszeniowych na osiedlu.
13. Polityka informacyjna w lokalnej TV kablowej.

VII. Efekty

1. Zwiększenie poczucia bezpieczeństwa.
2. Ograniczenie listy przestępstw na szkodę mieszkańców.
3. Pogłębienie wiedzy z zakresu bezpiecznych zachowań w życiu codziennym mieszkańców.
4. Stopniowe eliminowanie tzw. “znieczulicy społecznej” – obojętności wobec przypadków niewłaściwych zachowań (reakcja na wszelkie przestępstwa, wykroczenia, patologie).
5. Lepsze poznanie się mieszkańców i podjęcie współpracy w zakresie rozwiązywania problemów występujących w miejscu zamieszkania.
6. Wykształcenie w społeczności mieszkańców osiedla odruchów poszanowania prawa.

Realizacja programu “Bezpieczne Osiedle” pozwoli stworzyć system bezpieczeństwa publicznego. Koordynacja działań podejmowanych przez podmioty realizujące tematy cząstkowe powinna doprowadzić do uzyskania pozytywnych efektów w zakresie poprawy bezpieczeństwa mieszkańców miasta, zmniejszenia przestępczości wśród nieletnich, ograniczenie ilości wypadków komunikacyjnych. Powyższy program osiągnie założone cele jeżeli mieszkańcy osiedla i wszystkie zaangażowane w nim podmioty stworzą atmosferę powszechnej dezaprobaty dla najmniejszych przejawów łamania prawa i podejmą skuteczną walkę w eliminowaniu przejawów zła.

Zespół redagujący
“Program Bezpieczne Osiedle”